

BRUNA LA BRUIXA

i el secret de
l'Encantada

Pasqual Alapont
Viv Campbell

ZEBRA

animallibres

La Bruna no tenia cap berruga al nas ni cap barret amb forma de cucurutxo, però era una bruixa de cap a peus. Un dia, mentre era a classe de matemàtiques, la mestra va preguntar:

–Si una gallina pon sis ous al dia, quants en pondrà en una setmana?

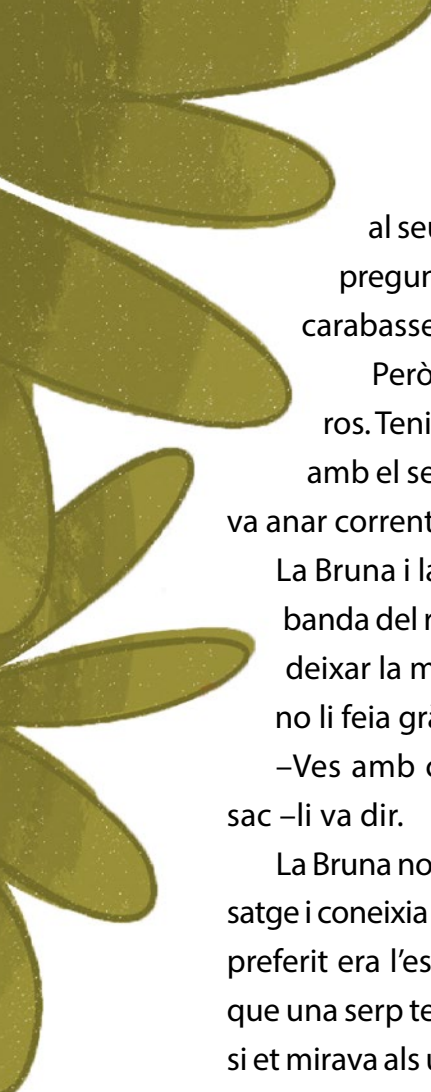
I la Bruna, que no en sabia la resposta, va pensar: «Tant de bo et convertissis tu en una gallina!».

I de sobte, com per art d'encanteri, la mestra va començar a aletejar corrents d'aquí cap allà i sense parar de fer cloc-clocs.

Tothom, a classe, va esclafir a riure, però la Bruna tremolava com una fulla.

«Tinc poders sobrenaturals. Podria fer que la mestra es posés a ballar com una baldufa o que es transformés en un càntir.»

La pobra es va espantar del seu poder i va desitjar que es trenqués l'encanteri. Llavors, la mestra va tornar

al seu estat natural i va continuar com si res, preguntant per l'assumpte dels ous i repartint carabasses a tort i a dret.

Però a la Bruna no la preocupaven els zeros. Tenia pressa per veure què era capaç de fer amb el seu poder, i quan va sonar el timbre se'n va anar corrents.

La Bruna i la seva mare vivien en una casa a l'altra banda del riu. Tot just va arribar d'escola, la noia va deixar la motxilla i se'n va anar al bosc. A la mare no li feia gràcia que hi anés sola.

–Ves amb compte no et trobis amb l'home del sac –li va dir.

La Bruna no li va fer cas. Havia crescut en aquell paisatge i coneixia les passerres millor que ningú. El seu lloc preferit era l'estany de l'Encantada. La llegenda deia que una serp tenia el seu cau en aquelles aigües, i que si et mirava als ulls et podies transformar en un gripau. Però la Bruna no tenia por. L'Encantada era una fada d'aigua i li havia ensenyat que tenia un do especial per a la màgia i que podia aconseguir tot el que desitgés.

En arribar a l'estany, la Bruna es va asseure al costat de la font i va esperar impacient fins que va sentir el borbolleig de l'aigua. Uns segons després, l'Encantada li va preguntar:

–Què tens, Bruna?

La noia li va explicar el que li havia passat a classe.

–Soc una bruixa. Crec que podria convertir la mestra en una botifarra negra.

L'esperit de l'Encantada va riure.

–És això el que voldries?

La Bruna s'ho va pensar. Els companys s'havien divertit, però la mestra no s'ho havia passat tan bé fent de gallina. Era això el que volia, la Bruna?

–Crec que m'agradaria volar –va dir.

L'Encantada va deixar passar uns segons abans de respondre.

–No és tan fàcil ser una bona bruixa, Bruna. Ves amb compte amb el que desitges, perquè en lloc de volar com una fada et podries transformar en una mosca, i les mosques són molt pesades.

Llavors es va aturar el borbolleig d'aigua i l'Encantada es va submergir en la profunditat de l'estany.

Cada dia, la Bruna feia pràctiques de màgia. A mitja tarda, quan acabava l'escola, s'endinsava al bosc amb

una escombra i pronunciava els conjurs que li venien al cap. Però per més que ho intentava, l'escombra no s'alçava ni un pam de terra. Ho va provar amb un rasplet, amb un pal de fregar i fins i tot amb una aspiradora, però tot va ser en va. Potser és que no tenia traça de bruixa.

Un dia, mentre caminava pel bosc, es va trobar amb un homenet i els dos es van espantar. El nan, que no feia més de dos pams, es va amagar darrere d'un arbre i va ensumar l'aire.

–I tu qui ets? –va preguntar desconfiat.

La Bruna va fer un pas enrere, preparada per arrencar a córrer si l'altre feia el mínim gest d'atacar-la.

–Soc una noia. I tu qui ets, l'home del sac?

L'altre va fer una riallada nerviosa.

–L'home del sac? Ha! És que m'has vist un sac, tu, en algun lloc? És veritat que el podria dur amagat a la butxaca dels pantalons, però llavors seria una enganyifa pèrfida.

–No sé què vol dir *enganyifa pèrfida* –el va interrompre la Bruna.

–Sí que estem arreglats! –L'homenet semblava confús.– *Enganyifa* vol dir enganyifa i *pèrfida* és

realment una paraula difícil. No sé ben bé què deu voler dir.

–Deu estar al meu diccionari, la buscaré quan arribi a casa.

–El que hauries de fer és tornar-la. No hauries d’anar robant paraules que no són teves.

La Bruna anava a explicar-se, però l’altre se li va avançar.

–Els meus amics em coneixen amb el nom de Fals, però la gent com tu em diu follet.

L’homenet va treure el cap d’on estava amagat, anava vestit amb una roba de color xampinyó, tenia els cabells embullats sobre un cap amb forma de carabassa, els ulls sortints, el nas punxegut i les orelles com a pàmpols.

–I tu, cosa immunda, què fas per aquí? Quantes berrugues tens?

–Jo no tinc berrugues –va respondre la Bruna–, i no soc una cosa. Soc una noia.

–Hauria jurat que ets una bruixa. Com si no pots haver volat fins a dalt de l’arbre?

Sense adonar-se’n, la Bruna s’havia enfilat a les branques més altes d’una alzina, a més de deu metres.

Com havia arribat fins allà? Ho devia haver desitjat, és clar. Això volia dir que sí que era una bruixa. Va buscar el follet amb la mirada, però aquest havia desaparegut. Per un moment va dubtar si ho havia somniat, però no tenia gaire temps per entretenir-se. Havia de pensar com s'ho faria per baixar.

L'Encantada li havia dit que podia aconseguir tots els seus desitjos, només ho havia de voler amb tota la seva força, i la Bruna va desitjar ser una gata, tan àgil que pogués enfilarse i baixar dels arbres.

–Rusca Petruska! –va exclamar.

Es va transformar en una gata, sí. En una gata!!! No és que tingués l'agilitat d'un felí, és que s'havia convertit de cop i volta en una gata de pelatge gris amb una cua grossa i llustrosa. La Bruna va dir «Ai, mare meva», però en comptes de paraules li va sortir un miol.

A més, la roba li anava tan ampla que li va caure a terra. «No ens posem nervioses», es va dir en el seu nou parlar de gata, i va començar a baixar amb precaució. Però es va adonar que les seves potes eren segures i que es podia desplaçar a tota velocitat.

«No em pensava que fos tan agradable ser una gata», va pensar, fins que va descobrir una guineu que

l'esperava al peu de l'arbre i que tenia la intenció de convertir-la en el seu sopar.

Llavors la Bruna va córrer tant com va poder, però la guineu li anava al darrere, i quan va arribar al riu estava a punt d'atrapar-la. A la riba hi havia un nen d'uns deu anys pescant amb una canya. La Bruna el coneixia molt bé, era en Miquel, de la seva classe, i el va cridar pel nom:

–Meu! Meu!

I després li va demanar auxili:

–Meu! Meu! Marrameu!!!

Però com si res, en Miquel no va moure ni mitja cella i la Bruna es va haver de llançar al riu.

La Bruna sabia nedar, però la Bruna-gata amb prou feines si surava a l'aigua. Podia intentar convertir-se de nou en una noia, però s'havia deixat la roba als peus de l'arbre i tampoc volia sortir despullada de l'aigua. A la fi, en Miquel es va adonar del perill que corria la gata, es va descalçar i amb quatre gambades va arribar on era l'animal i el va salvar d'una mort segura.

En un no res eren a la riba sans i estalvis. En Miquel va deixar anar la gata, que tan bon punt es va sentir segura va fugir de pressa i corrents.

Quan es va trobar a recer de les mirades, al costat de la seva roba, a la Bruna no li va costar cap esforç desitjar amb totes les seves forces convertir-se de nou en una noia.

L'Encantada tenia raó, s'havia d'anar amb compte amb els desitjos.

Uns dies més tard, en acabar les classes de la tarda, la Bruna va anar a trobar en Miquel i li va fer una confiança:

–Ets molt valent.

–Jo? Per què?

–L'altre dia em vas salvar la vida.

En Miquel es va quedar de pedra. Què volia dir, la Bruna? Valent, ell? Salvar-li la vida?

–No sé de què em parles.

La Bruna va somriure.

–L'altre dia, quan la guineu em perseguia, em vas agafar amb molta delicadesa i em vas treure del riu. M'hauria ofegat, si no m'haguessis rescatat.

En Miquel es va quedar blanc com la cera i la Bruna va esclafir a riure.

El noi va reaccionar. Ah! Ara ho entenia, la seva companya devia haver vist el salvament de la gata i ara li feia una broma.

–Mira que ets graciosa. Podries ser pallassa i treballar en un circ.

–No t'ho creus? –La Bruna va fer cara de pomes agres.– Ara mateix em puc transformar en una gata, si ho vull –va dir.

–Sí, és clar, i jo em puc transformar en un ratolí –se'n va burlar en Miquel–. Abracadabra, pota de cabra, uhhh!

–Que no? Ara ho veuràs!

Llavors la Bruna va alçar les mans, va desplegar els dits com si fossin garres i va exclamar:

–Brusca pedrusca!

